Stokrát - Černocká, Petra

Stokrát se člověk spálí,
stokrát to přebolí,
stokrát se lásce vzdálí,
nikdy však nezvolí být sám.

Tvá láska zdála se být pevná,
pevná jak bariéry skal,
až náhle pohled Tvůj mi říká,
říká, že jiné jsi jí dal.

Ten kdo ví, jak se bolest tiší,
ten ať mi podá ruku svou,
dnes cizí dlaň mi bude bližší,
bližší než hledat náruč Tvou.

Stokrát se člověk spálí,
stokrát to přebolí,
stokrát se lásce vzdálí,
nikdy však nezvolí být sám, být sám...

Když život dlouho zdá se snadný,
tak náhle přijde zklamání,
proč milý můj máš pohled chladný,
tak chladný, že se slzám nebráním.

Když růže vadne, krásně voní
a pak jí lístky upadnou,
chci najít cestu a jít po ní,
jít po ní tam, kde růže nevadnou.

Stokrát se člověk spálí,
stokrát to přebolí,
stokrát se lásce vzdálí,
nikdy však nezvolí být sám, být sám, být sám....